

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'amnistia

Es ja llei el projecte d'amnistia. Les portes del presiri i la presó s'obren per als condemnats que no són malfactors. Alguns en queden encara a dins, que no hi haurien d'ésser. En certs punts, la amnistia estreteja. Però vé a realitzar una part considerable de justícia política i social.

Les extremes dretes, aquesta vegada, s'han alçat contra la concessió de l'amnistia, i en certs moments han menaçat dificultar-la per la obstrucció parlamentària. I els més violents enemics de la llei de reparació han estat els jaumistes. Ells, vermells encara de la sang de tres guerres civils, no han volgut acceptar, que els condemnats per la vaga general d'agost, fossin objecte d'una amnistia. Del que es veu, els jaumins voten que els pactes de Vergara, amb abraçades o sense, siguin exclusivament per a ells, aspirants al monopoli de la insurrecció. «Els revolucionaris tornaran a començar!», criden les dretes. Aquestes en canvi no caldrà que tornin a començar, perquè mai no han parat de fer la seva funesta feina.

Lo de "Le Bonnet Rouge"

AQUESTS dies, sospesa l'ofensiva alemanya, la curiositat de la gent francesa i de la neutral, menys, naturalment, l'espanyola, cerca les folletinesques narracions del procés de «Le Bonnet Rouge». Aquests dies, també emportat per una singular hiperestèsia jurídica, el nostre gran Alomar burxarà per entremig de les fiscalitzacions i les defenses per

a sortir amb alguna ignoscència enganxada en la seva ploma. I aquesta vegada el prurit justicier s'afegirà al desig de netejar de culpa a uns homes que han compartit amb nosaltres uns ideals.

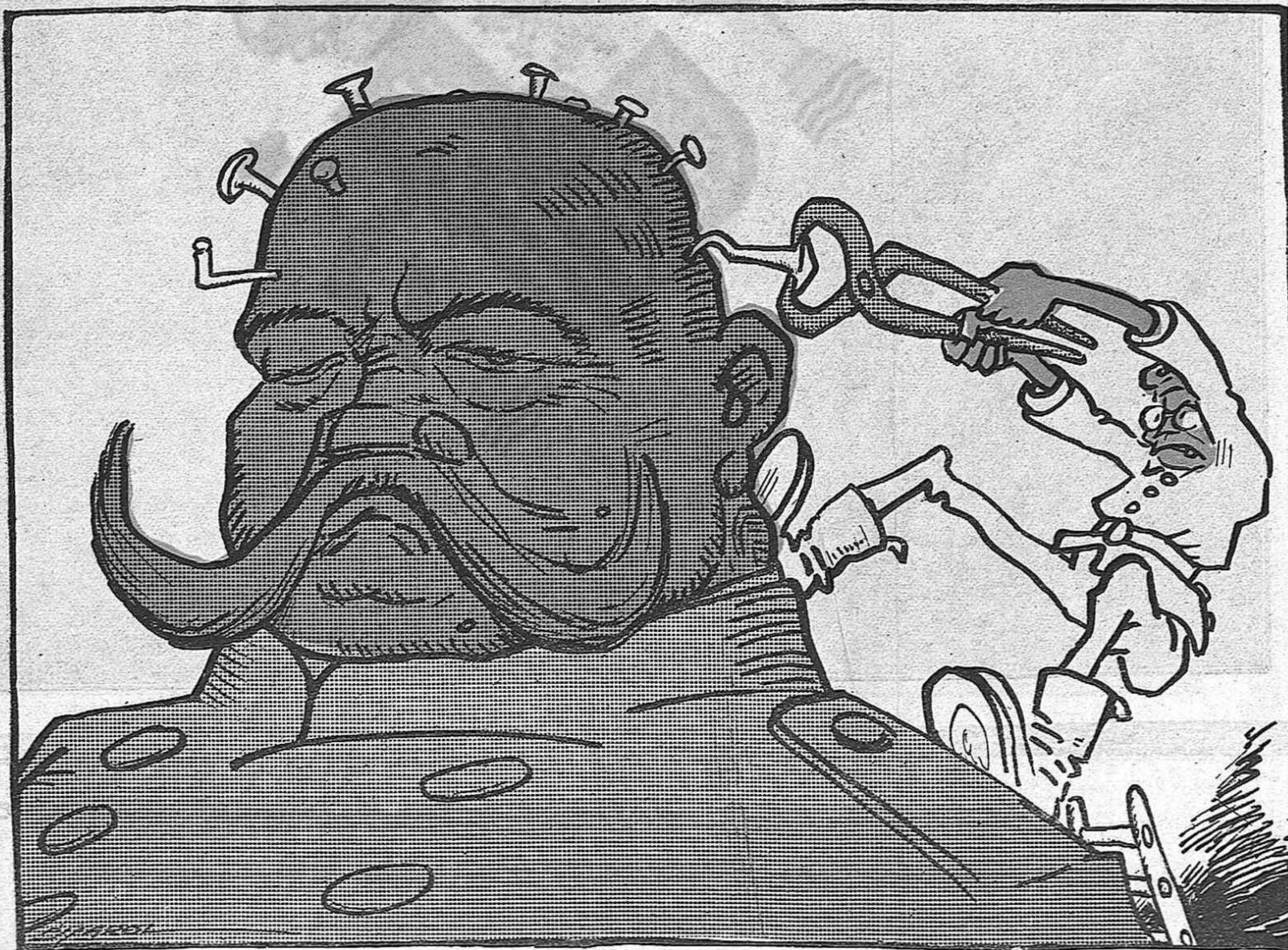
Jó percebeixo un dolor d'avergonyiment cada vegada que apareix davant del tribunal de guerra de París les executòries polítiques dels acusats. Tots ells, conservant les adquisicions republicanes, batallaren per a ampliar indefinidament el contingut ideal de la República. Eren l'extrema esquerra del republicanisme francès, vorejant l'Anarquia, i quan pels incidents de la política es necessitaven uns homes grans que descendissin al carrer, l'arma al puny, l'Almeryda i els seus mai mancaven a les cites violentes que els hi donaven els «camelots du roi». En Landau es va batre amb En Maurras; l'Almeryda, amb tots els «camelots» d'En Maxim Real de Sarto, vencent-los. Quan algú parlava de la vida irregular d'aquests mosqueters de la República, tots convenien en què, a la fi soldats, tenien dret als dies alegres i a les nits llibertines.

Peró no saberen frenar amb seny l'incontinència i varen vendre la seva ànima per a salvar la seva carn. Alemanya, al fi, no els hi exigia més que una coincidència entre els seus desitjos de pau i els ideals pacifistes de «Le Bonnet Rouge». Després, perduda la virginitat patriòtica, rodolaren fins a totes les venalitats i totes les prostitucions. La coincidència arribà a traïció. Almeryda, sempre brau, s'imposà la mort. Els altres, més covards, plegaren per la seva vida, confiant en què tal volta el regateig els hi oferirà algun guany. I som nosaltres els qui patim, vengent l'exposició lamentable d'aquestes vides que semblaven consagrades al temple i vivien de la magnanimitat dels Cèsars, grans o minúscols. L'un havia estat lladre, l'altre xantagista... No eren els mosqueters de la República sinó els seus malfactors.

Mes la República, pura i forta, els encadena i els aconduex al patíbul. Ni una benevolença, ni un perdó. Perquè En Bolo, supuració del capitalisme cosmopolita, En Bolo, germà d'arquebisbes i amic de prínceps, no caigué més que en traïció a la pàtria, però aquests altres, supuració del bulevard revolucionari, han estat doblement traïdors a la França i a la República. La serenitat amb què aquesta els judica, superior a la que exerciria una justícia monàrquica, la salva. Hi ha en ella aquella grandesa del que sacrifica allò que fou seu.

No ens mou a nosaltres cap reminiscència d'afrancesats. La banda de «Le Bonnet Rouge» hauria anat al sacrifici per a enlairar la seva bandera blanca de pau o la vermella de revolta, però honorablement, a imitació dels

La feina d'En Jafà

Com que ho fas tan malament,
que això ja no pot anar,

els claus del teu monument
ara te'ls haig arrencar!

PER LA RENOVACIÓ D'ESPANYA.—RECORD DE LA FAMOSA ASSEMBLEA

pacifistes anglesos o dels socialistes minoritaristes alemanys, i aniria vers ella la nostra defensa fervorosa. Sir Roger Casement, acceptà l'Alemanya, però era per a la seva pàtria i donà la seva vida. Però aquests pacifistes venals, tenebrosos i llibertins, no poden obtenir cap absolució. Les dotze bales que epilogaran la seva novel·la, seran les de la pàtria venjant-se, però d'elles n'extremem sis per a oferir-les a la República traicionada.

PARADOX

Lo de "La Veu"

Finalment, el dilluns passat, després del nostre segon requeriment, *La Veu de Catalunya* feu entrega a l'alcaldia de les 1.500 pessetes que en el mes de setembre de 1917 havia recaudat per a les víctimes de la vaga d'agost.

La Veu, no ha donat gairebé cap explicació, però ha donat les pessetes. Està bé. Però resta provat que una quantitat recaudada per a una civica beneficència, *La Veu de Catalunya* l'entregà al cap de vuit mesos, forçada per l'escàndol de la premsa republicana.

Queda clòs l'incident, i enganxada a l'ètica regionalista una pintoresca història.

Reservado para señoras

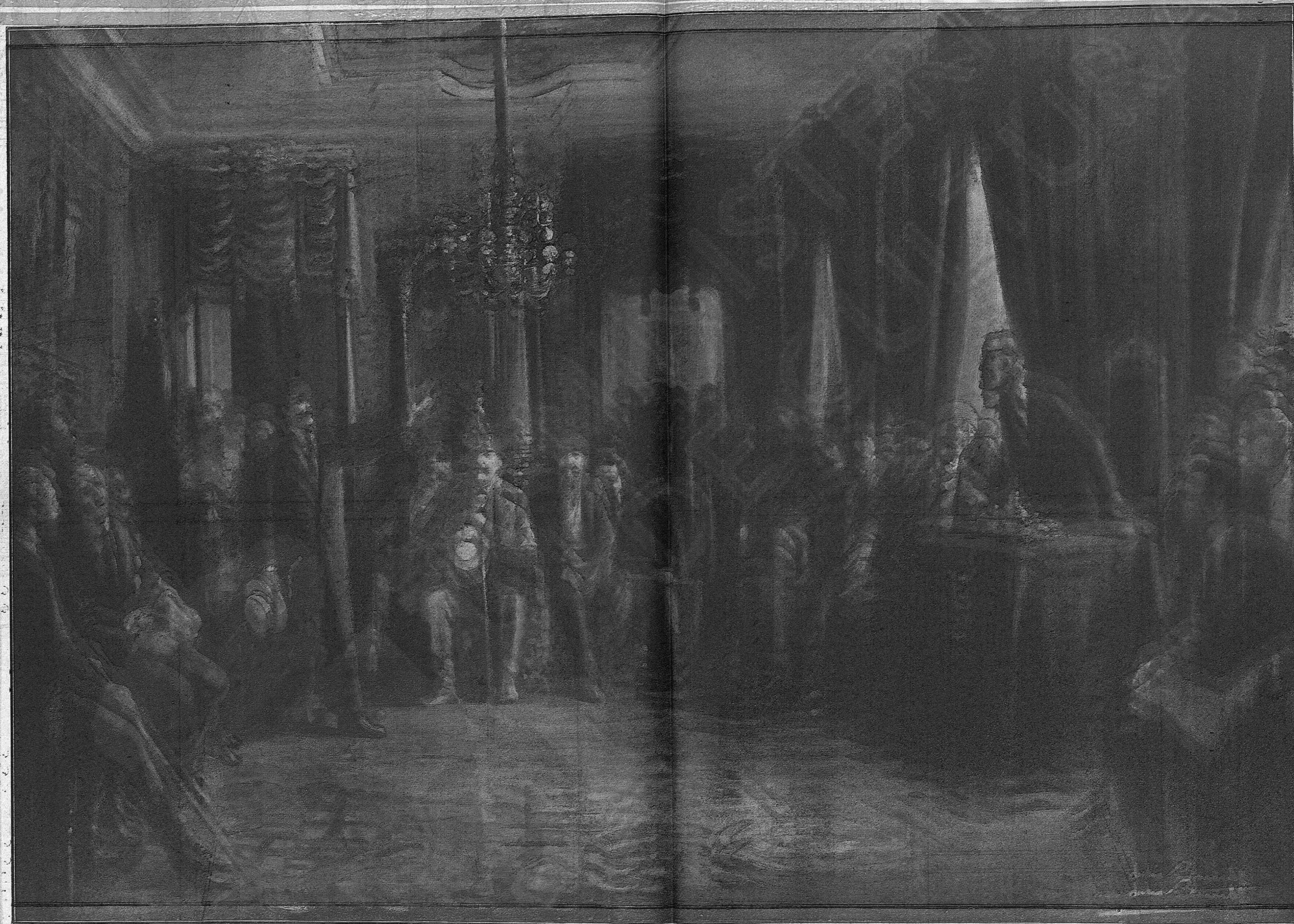
SE va a construir en nuestra ciudad una cárcel para mujeres. Con los pelos de punta, con el corazón dolorido y lacerado, con todas nuestras entrañas conmovidas y sublevadas escribimos esto. No tenemos bastante con los lugares de explotación, corrupción y opresión femenina que poseemos. No nos contentamos con el burdel, con el taller, con el colegio de monjas, con el matrimonio, para esclavizar a la mitad débil de la humanidad. Faltaba el presidio modelo, la cárcel modelo, y la vamos a tener. Barcelona progresa. España se va civilizando.

Una de las cosas más tristes de nuestro país es la situación social de la mujer. La muchacha que viene al mundo en un hogar sin pan y sin ropa, que va antes de ser púber a trabajar al campo o a la fábrica para ayudar a vivir a sus padres, que comercia luego con su cuerpo para mantener al marido gandul, que recibe de cuando en cuando una paliza y de propina tal cual navajazo, y por fin acaba en el hospital o en la cárcel ha hecho una carrera completa.

Las infelices que den con sus pobres huesos torturados, con su carne martirizada en la cárcel, tendrán en adelante ¡oh sarcasmo! un consuelo. La prisión que las recibirá, que se las tragará, será modelo. Puesto que hay que sufrir enjaulamiento, vale más que la jaula tenga los barrotes dorados. Puesto que hay que morir, vale más morir en los brazos de un amante guapo.

La cárcel que reservan para las señoras será, según el secretario de la Junta de Prisiones, un palacio encantado, un palacio del placer y de la ilusión. Habrá baños, duchas, flores. Más que una cárcel será un hotel. ¡Magnífico, señor Secretario! Pero, para probarnos que usted cree lo que dice, nos hará el favor de hospedar en ese hotel a su familia. Para demostrarnos los miembros de la Junta de Prisiones que no son unos embusteros, esperamos que harán estrenar la cárcel a sus madres, esposas e hijas y que las tendrán veraneando una temporada en esa lujosa torre. Después, ningún inconveniente tendremos en enviar allí a las nuestras.

De lo contrario, crearemos que todo eso de los baños, duchas y flores son pampalinas, que todo eso es pura guasa y ganas de tomarle la suave cabellera al público lila.

Primera Sessió de parlamentaris que tingué lloc a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917
Primera Sessió de parlamentaris que tingué lloc a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917

(Aquesta mateixa làmina, tirada en color, damunt de magnífic paper mate i orlada convenientment, se ven al preu de una pesseta en la nostra Administració, Rambla del Mig, 20, Barcelona.)
(Aquesta mateixa làmina, tirada en color, damunt de magnífic paper mate i orlada convenientment, se ven al preu de una pesseta en la nostra Administració, Rambla del Mig, 20, Barcelona.)

Los baños de la Modelo de mujeres supondremos que serán como los de la Modelo de hombres. En ésta también hay baño o bañera. Lo que no hay es agua, ni carbón para calentarla, ni derecho a bañarse si a uno no le receta el baño el médico y no le da permiso para tomarlo el Director del establecimiento. En dos meses que he estado yo preso este invierno, no me he podido reñorar el cuerpo una sola vez. Conque, vengánme ustedes a mi con patrañas. Lo de las flores es otra mandanga. Flores, duchas, confort... sí, sí, ya conocemos el cuento. No es mala ducha, ni mal baño el que yo os daría a vosotros. Idos a bañaros con vuestras pañeras y vuestras flores. Flores, si las hay, las habrá el día de la inauguración, para enganar al público papanatas y a los periodistas de tenedor, más que de pluma. Al día siguiente se mustiarán, se secarán. Y quedarán los hierros rígidos, las piedras duras y mudas, los inexorables carceleros, las almas y los cuerpos en dolorosa desolación, en gemido eterno.

Nuestros obreros, más conscientes y más sensibles que las clases pudientes, llamadas sin duda así porque pueden y porque les huele muy mal el alma, ni con flores y duchas se tragan esa cárcel. A otro perro, con ese hueso. El sindicato de Albañiles y Peones y el del Ramo de Elaborar Madera han declarado el boicot al tétrico edificio, y han tomado el acuerdo de no trabajar en su construcción. Merecen mil felicitaciones por su actitud esos dignos obreros.

No sabemos que nadie más haya protestado contra la erección de ese monumento que se trata de alzar en nuestra ciudad a la impiedad humana. Barcelona entera debería haberse levantado contra él al grito de: «¡abajo las cárceles!». Y no solo no se ha levantado, si no que todas sus autoridades asistieron complacidas y sonrientes a la mogiganga de la inauguración de las obras de la nueva celular femenina. Allí estaban el Gobernador; el Alcalde, para más irrisión popular; el Presidente y el Fiscal de la Audiencia; el Inspector general de Seguridad; buen golpe de concejales y consejeros del Permanente, y no recordamos si el obispo. Y no hubo nadie que se pusiera en pie y dijera: «¿Una cárcel para mujeres? Muy bien, queridos señores. Pero vamos a ver: para ustedes ¿cuando construiremos una? Hay cárceles para hombres, para mujeres, para niños. Hay para todo, menos para autoridades, que son precisamente los que tienen la culpa de que haya delitos y delinquentes.»

ANGEL SAMBLANCAT

Tal·la, tal·lera

STEM com estàvem, si fa o no fa. L'entrada al govern de tota la roba bona de la política, no s'hi coneix en res.

Per a fer-ho malament ja n'hi havia prou amb mitja dotzena de Bahamondes.

Igual que en els bons temps d'En Dato sol, els alemanys torpillegen els nostres vaixells, encara que viatgin per compte del govern i no portin, naturalment, ni un gra ni un gram de contrabàndol. Espanya, com el home poruc que per prudència no s'hi torna, quan li trenquen un parell de dents, aguanta l'injúria i calla. D'això ara se'n diu patriotisme. Abans en deixem covardia.

Igual que quan manava sol En Garcia Prieto, això de les subsistències va com Déu vol i ja ens menacen amb una nova puja en els preus del pa. No hi ha energies per a arrencar el blat de les urpes dels agavelladors castellans, ni ganes d'importar el blat necessari de l'Argentina. Si les juntes fossin bones per a menjar, ja hi tindriem les queixalades assegurades, perquè cada dia se'n creen de noves per qualsevol cosa. I, ja se sap, qüestió que hi posi mà una Junta, qüestió morta.

Exactament com en les èpoques en que manava sol un qualsevol dels cimals que avui governen en bloc, les coses empitjoren cada dia. És probable que no vingui més cotó i s'hauran de tancar les fàbriques. Amb el carbó tan els carboners i els amos de vaixells i els carboners el que els dona la gana, burlant-se de les tases i dels preus reduïts. El caciquisme torna a remenar la cua a tot arreu. Molt alerta en posar tributs als que

s'enriqueixen amb la guerra i gens de punt en evitar l'encariment dels queviures. Com sempre, pel ric tots els respectes i pel pobre tots els rigors.

Certament no hi hem guanyat pas res posant al poder els asos de la política. Ho fan tan malament com la tarregada. I és que, realment, entre la gent del règim no hi han diferències notables. De dolent a pitjor poca cosa hi va.

Estem tal'la, tal'lera.

JEPH DE JESPUS

SONATA XXXIII

Si hom fos egoïsta en els moments d'ara es faria un tip de riure i cantaria, alegrem-nos amics, que ara el vi anirà de franc; ni els del Penadès, ni els del Priorat sabran què fer del most i ens el donaran regalat, però no ho és i s'estima més pagar el vici i que tothom es guanyi la vida, per això és per lo que deplorem l'actitud del Govern francès negant-se a complir el pactat. Podem ésser uns ximplers per aquí, però tractes són tractes i la raó a un moro. El cert és que França ha tornat en terra, no sabem per quins motius, però tot fa sospitar que no és pas per culpa de la gent de casa sinó dels vinyaters francesos que es rescabalen de vendre forçosament barato el vi als soldats, fent pagar als particulars uns preus elevadíssims. Naturalment aquests vinyaters tenen representants a la Cambra, ministres inclussiu i per a anar ben peixats ells tant se'ls en dona la ruina d'un estat neutral! Ja la pagarem cara, ja, la tal neutralitat. Però sigui com sigui servidor vos té de dir que ara a França en aquest afer no es comporten amb la llealtat deguda i mireu si des de que començà la guerra me'n sentíreu dir mai cap de cosa contra els francesos als que admiro més que ningú. En fi, veïam com s'ho arregla aquest Simón Cirineu que es diu Ventosa i Calvell.

Per cert que deu divertir-se aquest pobre senyor, si algun personatge de la política m'ha fet mai llàstima és el pobre don Joan en les actuals circumstàncies. Don Joan no tenim carbó. S'ha acabat la benzina don Joan. Senyor Ventosa deixi'ns vendre l'arroç. Comissari, tu que ets comissari, com estem de blat? Volem treure'ns les taques d'oli, amic Calvell. I ell, burro! u u u se'ls escolta. Jo ja els hauria enviat a fer punyefles, però ell té bon gèniti i jo no i després ell ne sap més i bons o dolents troba pegats per a les nafres que li ensenyen, Déu li pagui.

Per fi a la Casa gran s'aprova la cèlebre memòria autonomista, el masó Vinaixa volgué protestar i l'altre masó Iglesias quasi el foragita del partit sense respectar-li els grans ni res, sortí que un masonet, el Guerrita, feu el treugui o diem quite.

Són molt tontos aquests disidents radicals; si saben que després de tot hauran d'obeir a la veu de l'amo perquè dimontri criden? ells lo que tenen de fer és anar a la seva mica en mica, que és així com s'omple la pica i votar lo que els hi manin.

Ja s'ha aprovat l'amnistia, no és el que tindria d'haver estat. Sobretot en el referent a causes per injúria (injuria) a petició de part i en lo referent a coses militars. Servidor en això últim no s'hi embolica perquè conforme vos tinc dit, després d'haver pagat els trescents duros, no n'he volgut sapiguer res més ni en temps de pau ni de guerra.

Ara, en lo que fa referència a les injúries, ja és una altra cosa. Habitualment les tals injúries no són més que veritats dites d'una manera crua. Si a un li diuen que ha defraudat no és injúria, si li diuen lladre! injúria.

Els senyors que feren la llei no es recordaren de que la veritat sortí nua del pou.

Bevem, que tinc molta set.

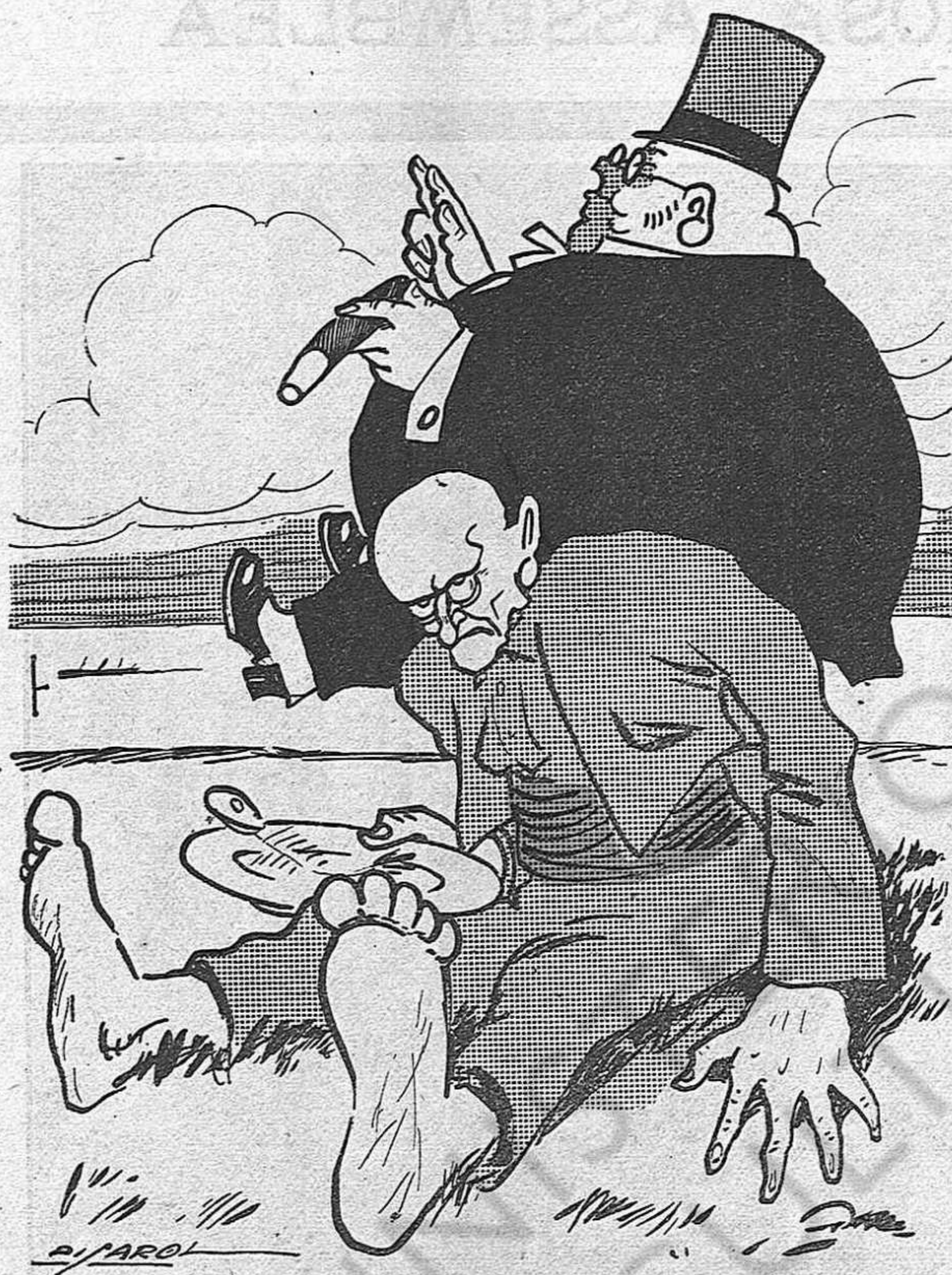
MORITZ XVIII

EL PASSEIG MARÍTIM

AVUI

Lentament, com correspon a la serietat de l'acte, treu el ministre un paper i llegeix amb arrogància:

Neutral satisfet

—No digueu, que ben bé fa quinze dies que no'ns han enfonsat cap barco!...

—Atenent l'aspiració, mil voltes manifestada, del poble barceloní, se l'autoritza des d'ara per construir un gran passeig al llarg de la seva platja, desde el «Vulcano» al Besòs, donant-li facultats amples tant per ocupar del mar tot lo que li faci falta com per aplicar la llei dels edificis i fàbriques que a tant bella concepció puguin oferir un obstacle.

Plega el ministre el paper entre els xius-xius de la Cambra i, joïós de l'impressió que ha causat la seva audàcia, murmura amb aire triomfal: —Sí, senyors. Doncs, que es pensaven?

II

ENTUSIASME

Quan la nova arriba aquí, Barcelona es surt de mare. El dolç somni de tants anys va al fi a pendre forma pràctica!...

Els transeunts, pels carrers, se saluden i s'abracen; al cim dels alts campanars les velles campanes branden; les flors brillen més que mai; tot balla, tot riu, tot canta. —Se'ns concedeix el passeig!— diu la gent, entusiasmada. —Se'ns otorga pel broc gros; sense restriccions ni trabes!... ¡Quina sort, barcelonins! Talment sembla un cop de màgica!...

Un passeig vora del mar; un passeig amb jardins i arbres, i bancs per reposar el cos i taules per pendre horxata!... ¡Adeu, orgullós Biarritz! ¡Adeu, pintoresca Itàlia! Ja no us necessitarem! Ens burlarem de vosaltres! Un passeig fins al Besòs!... Alelúia!... Eureka!... Hosanna!...

III

D'AQUÍ A DEU ANYS

Presidint la comissió de persones respectables que porten de la ciutat el crit i la veu airada, l'alcalde arriba a Madrid. El ministre, molt amable, els rep immediatament.

—Digui, digui, de què es tracta? A què dec l'immens honor de...

—Voldriem— diu l'alcalde, — que no ens prenguéis més el pé.

—Com?...

—Sí, senyor; prou camàndules. Què s'ha fet de tot allò que aquí ens van prometre? On para el projecte de passeig que amb tan hermoses paraules ens van brindar fa deu anys? On és la llei destinada a la seva execució?

Fins quant hem d'està esperant-la? — Sa excel·lència aixeca el cap, obré els ulls, estupefacte, i, mirant al president, dels barcelonins, exclama:

—Una llei per fè un passeig?... Voldrà creure, senyó alcalde, que no sé de quina llei ni de quin passeig em parla?

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 3 AL 8 DE MAIG DE 1918

Per terra

Calma relativa al front occidental, després del fracàs del darrer atac alemany a Flandes. Tot fa creure, però, que l'ofensiva recomençarà aviat. Es diu que el proper atac alemany serà al sector d'Arras. És possible que amb una nova empenta puguin els alemanys avançar encara alguns quilòmetres més, però es dona ja per impossible que assoleixin els objectius que es proposaven quan van iniciar la gran batalla de França.

Al front italià, hi ha hagut major activitat d'artilleria i de patrulles, i es parla altre cop d'una gran ofensiva austriaca. Però...

Al front de Macedònia, hi ha hagut alguns combats locals, que no han modificat la situació.

Al front de la Palestina, els anglesos s'han replegat a les seves posicions del riu Jordà, davant la presència d'importants forces turques, reforçades amb alguns contingents alemanys.

Per mar

El submarí alemany U. 39 ha estat enfonsat per un destroyers britànic. Part de la tripulació ha mort i els supervivents han estat fets presoners.

Per l'aire

Entre els molts fets aeris d'aquests darrers dies, cal esmentar el bombardeig de les rescloses de Zeebrugge i d'Ostende, bases dels hidro-avions enemics, per aeroplans anglesos, i el bombardeig de l'estació de Karlsruhe, també per l'aviació britànica.

El Kanó Kolossal que bombardejava París ha emmudit. En poc temps tres d'aqueixos canons de llarg abast han estat destruïts.

Dissabte passat va córrer la veu per tot Barcelona.

Es deia si vindria un alt personatge acompanyat d'En Maura, amb l'intent d'assistir a les carreres de cavalls.

Que si venien amb nom suposat, que si venien de incògnit...

Però, finalment, no van venir.

Si amb ells hagués tingut de venir un bon sol, benvinguts fossin.

Si a pesar de ells té de continuar la ratxa de tamborinades, ni ells ni el mal temps.

Les glòries d'En Francisquet:

¿Qui és l'autor del Passeig Marítim?

En Cambó.

¿Qui és l'autor de la reforma municipal?

En Cambó.

¿Qui és el reconstructor de les nostres carreres?

En Cambó.

¿Qui és que ha privat de que s'apugés el pa?

En Cambó.

¿Qui és que acabarà amb les pluges?

En Cambó!

Els partes oficials alemanys són una delícia.

En la primera setmana de l'ofensiva deien: «La batalla del Soma és la batalla del Kaiser».

En la segona setmana: «La batalla del Soma és la batalla de l'Hindenburg».

En la tercera setmana: «La batalla del Soma és la batalla de von Fregnassen».

En la quarta setmana: «Lo del Soma no ha sigut cap batalla».

Vaja, no diguin que els súbdits d'En Guillell són ben xais!

Un telegrama de Madrid anuncia que els forners de aquella localitat han sostingut unes fortes baralles.

Els forners se barallen?...

Ja sé qui rebrà:

El pobre consumidor.

Segons diuen, el cèlebre Rabelais, al sentir-se en perill de mort, va demanar una copa de xampany, i després de beure-se-la es feu posar un dominó dels de disfressar.

El capellà que havia anat a la capsalera del lliit per a auxiliar-lo, s'escandalitzà.

—Com és que us disfresseu d'aquesta manera?

En Rabelais amb gran naturalitat: —Ai ai! no diuen les sagrades escriptures: «beati qui in dominó moriuntur»?...